

PAMĚŤ NÁRODA

**„NEOBYČEJNÝ
PŘÍBĚH
OBYČEJNÉHO
ČLOVĚKA
KARLA SUCHÉHO“**

Tamara Čopová

Jiří Čechák

Natálie Havlová

Filip Włodarczyk

a

Mgr. Zdeněk Brila

Náš žákovský tým osmé třídy Základní a mateřské školy Jaroslava Seiferta v Praze 3, ve složení Tamara Čopová, Jiří Čechák, Natálie Havlová a Filip Wlodarczyk pod vedením pana učitele Brily se dne 24. listopadu 2015 setkal s pamětníkem panem Karlem Suchým.

Setkání se uskutečnilo na faře Českobratrské církve evangelické v Praze, kde nám pan Suchý velice ochotně převyprávěl svůj strhující životní osud.

„Narodil jsem se 23. června 1931. To je hrozně dávno. Já už jsem prastarý člověk . Je mi 84 let a narodil jsem se v Německu ve Freibergu nedaleko - 36 kilometrů – od Drážďan. „

Pan Suchý se narodil jako nemanželské dítě. A matka o něj nejevila nijak velký zájem.

A to byl i jeden z důvodů, proč své dětství trávil v kojeneckých ústavech a později v dětském domově. Nakonec se díky intervencím svého majetného dědečka dostal do pěstounské rodiny , kde se mu velmi líbilo.

„A tak jsem se dostal do jedné německé rodiny v Drážďanech a dodnes si pamatuji, že pán byl architekt a jmenoval se Oscar Ruller.“

Tato idyla ale měla brzy skončit. Matka se vdala do Protektorátu za českého občana – profesora Suchého. Ten, když se dozvěděl o malém Karlovi, ihned podnikl patřičné kroky a přes protesty dědečka i matky Káju nechal přivést do Prahy.

Pan Suchý dal chlapci své jméno a nechal jej zapsat do české školy v Cimburkově ulici, a to rovnou do třetí třídy.

Nevlastní otec byl Čech a aktivní vlastenec, což se odrazilo i ve výchově dítěte, které se stále více a více cítilo být Čechem, což v období Protektorátu nebylo zrovna lehké.

Ale vše krásné jednou končí a nevlastní otec umírá. Matka, na doporučení říšských úřadů, dala syna do německé školy, ubytovala jej na internátu, kde to však Karel mezi příslušníky Hitler Jugend vůbec neměl lehké. Zcela neomaleně mu dávali na vědomí, že mezi nimi nemá co dělat, že oni jsou vyvolenou rasou a nějaký Němec, který se cítí být více Čechem, než příslušníkem vyvoleného národa, je vlastně zrádcem árijské rasy

„A to si nepřejte vidět, co jsem trpěl. Německé děti věděly, že jsem chodil do české školy.

Se mnou do třídy chodily i děti příslušníků GESTAPA a nesmírně mě týraly. Každý den na mě čekaly před školou, na záda mi psaly TY ČESKÁ SVINĚ, bily mě, ubližovaly mi. A vždy říkali, že pokud řeknu něco mámě doma, tak budu zastřelen. Asi to myslely vážně, protože mi několikrát ukazovaly pistoli.

Dovedete si představit, jak mi asi bylo.“

Jedním z životních přelomů pana Suchého se stal rok 1945. Nejprve jím otrásl bombardování Prahy, kdy na vlastní kůži poznal hrůzy letecké války a poté samotný 5. květen 1945, kdy byl přesvědčen, že se již nemůže nic stát a opásal se národní trikolourou, což mu přivodilo vážné následky.

Byl zadržen jedním z příslušníků GESTAPA a odveden do Petschkova paláce, tehdy úřadovny tajné státní policie. Zažil výslech spojený s mučením, ale měl štěstí v neštěstí.

Na zásah matky – Němky, a jednoho známého policejního úředníka byl propuštěn a ve svých 14 letech společně s maminkou a jednotkami říšské branné moci ustupoval k Rokycanům.

Po příchodu k Američanům se osud chlapce ze začátku vyvíjel poměrně dobře. Díky znalosti německého, českého a anglického jazyka byl využíván jako tlumočník. Ale nic netrvá věčně.

Ve chvíli, kdy se Američané začali odsunovat z našeho území, se pan Suchý vydal pěšky na desetidenní pochod za tetou, která bydlela nedaleko Drážďan. A měl štěstí. Teta přežila válku a byla připravena se o chlapce postarat, což v první řadě znamenalo umýt, vydrhnout a odvěšvit. Malému Karlovi se však v Německu nelíbí. On přece dal slib svému otci, že se bude hlásit k české národnosti. A tak se vydává zpět do Prahy strastiplnou cestou plnou nástrah a nebezpečí, dokonce byl zadržen příslušníky Rudé armády a měl být zastřelen.

Štěstí ale opět stálo na jeho straně, podařilo se mu utéci a nakonec se dostat do Čech. Kde se opět setkal se svojí matkou, která jej nenáviděla snad ještě více, než předtím.

Českými úřady je opět transportován do Německa, má štěstí a dostává se znovu do Dražďan.

A tak se pan Suchý usazuje v Německu a dokonce začíná studovat obchodní akademii. Studium jej však příliš neláká, raději chce dělat něco venku, v přírodě a uvažuje o práci zahradníka.

Rád by se i vrátil do Čech, ke kterým měl mnohem větší citový vztah díky svému nevlastnímu otci profesoru Suchému.

A tak znovu prchá do Čech a dostává se do Prahy, kde je sice opět zadržen českou policií a umístěn ve sběrném táboře v Ruzyni, ale již není odsunut do Německa a po několika měsících práce v pivovaru je propuštěn do civilu a má opět štěstí.

Za pomoci svých známých se dostává na hornické učiliště, které úspěšně studoval až do nešťastné události, kdy v rámci praxe byl v dole zavalen, což se neobešlo bez dalších zdravotních následků.

S horničinou byl konec

Cesty osudu zavedly našeho pamětníka až do Jižních Čech. Zde pracoval v lese, na čerstvém vzduchu.

Jeho pracovní výsledky a snaha jej dokonce předurčovaly ke studiu lesnické školy, jak mu bylo i nabízeno, ale opět zasáhl osud a vyšší zájmy. Pan Suchý byl odveden na vojnu a po krátkém výcviku byl převelen k železničnímu vojsku do Pardubic.

Zde ale bylo vše zlé. Důstojníci znali pouze práci a rozkazy, o odpočinku a jídle ani nemluvě.

„Stále samé rajóny, stále se něco mylo, stále se něco drhlo. Ale hlavně, tam se nemluvalo, tam se řvalo, strašně řvalo“

To vše vyvolalo u pana Suchého zdravotní potíže a již to s ním vypadalo špatně, ale opět zasáhl osud.

Velitel oddílu, jakýsi armádní major, velmi miloval šachy. A když zjistil, že náš hrdina tuto hru skvěle ovládá, ihned se postaral, aby se podmínky pana Suchého změnilly k lepšímu. Poslal jej dokonce na několik lékařských vyšetření, které nakonec vedly ke zproštění od vojenské služby.

A náš pamětník opět musel řešit, co dál se životem. Našel si práci na nádraží v Dejvicích, kde vykládal nákladní vagóny. Práce těžká, namáhavá, zlá.

A opět zasáhl osud. Pan Suchý se seznamuje s několika lidmi, kteří mu nabízejí práci na Barandově. Není to práce herce ani odborníka, ale prostá práce kopáče – řadového dělníka barrandovských ateliérů.

Ale opět nastupuje náhoda. Mladého, sympatického a slušného mládence si všímá jedna z vedoucích pracovníků a na její doporučení se pan Suchý stává rekvizitářem. Později se dostává do produkce a již je u filmu. Seznamuje se zde se spoustou herců a režisérů, pracuje s Formanem na dnes již filmové klasice „Hoří, má panenko“ a mnoha jiných filmech.

Ale ani to není konec našeho příběhu.

Pan Suchý odchází z ateliérů a ještě několik let jezdí s tramvají u dopravního podniku, než se konečně dostává na zasloužený odpočinek, kterého si užívá dodnes.

Životní příběh pana Suchého je příběhem jednoho z lidí, o kterých se nikdy nepsalo, nikdy nestáli v popředí politických či ekonomických událostí a přesto je jejich život zajímavý a jejich osudy mnohdy až neuvěřitelné.

Bez těchto lidí by však nebyly dějiny. To oni jsou nositeli historických událostí, oni je prosazují v praxi, oni jsou tím kolečkem, bez kterého se historie neobejde.

A jedním z takových je i pan Karel Suchý ze Žižkova.

Děkujeme panu Karlu Suchému za poutavé vyprávění, při kterém mnohdy mráz přecházel po zádech. Děkujeme člověku, který překonal veškeré těžkosti svého života, jak sám říká, s pomocí Boží. Děkujeme Panu Suchému, že si na nás udělal čas a přejeme mu mnoho zdraví do dalších let.